

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж рр 114/21
25.8.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Ђаковић, председника већа, др Драгице Попеску и Маје Чогурић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Драган Тодоровић, адвокат из Панчева, ул. Змај Јовина бр. 2, против тужене Републике Србије – Високог савета судства – Привредног суда у Панчеву, кога заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ул. Гимназијска бр. 7, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде на основу признања Основног суда у Смедереву Прр1 120/20 од 25.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 25.08.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда на основу признања Основног суда у Смедереву Прр1 120/20 од 25.03.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом на основу признања Основног суда у Смедереву Прр1 120/20 од 25.03.2021. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана је тужена да му на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати износ од 646.605,00 динара са законском затезном каматом почев од 07.12.2020. године, као дана подношења тужбе, па до коначне исплате, све у року од 15 дана по пријему пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу захтева за исплату законске затезне камате на износ од 646.605,00 динара, за период од 19.02.2010. године, до 07.12.2020. године. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног

поступка у износу од 30.576,00 динара.

Благовременом жалбом тужена је побијала ову пресуду у делу става првог изреке који се односи на досуђену законску затезну камату као и решење о трошковима парничног поступка из става трећег изреке из свих законом прописаних разлога.

Апелациони суд у Београду испитао је првостепену пресуду у побијаном делу, у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, и нашао да је жалба тужене, неоснована.

У поступку пред првостепеним судом, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити друге повреде поступка које би биле од битног утицаја на њену правилност или законитост.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је био запослен у „ББ” из ..., улица ... бр. ..., над којим предузећем је отворен стечајни поступак решењем Трговинског суда у Панчеву Ст.бр. 17/2009. године, због презадужености, који поступак је добио нови број Ст. 21/2010, и који стечајни поступак је у току и још увек није окончан. Решењем Привредног суда у Панчеву 3 Р4 Ст. бр. 358/2020 од 08.07.2020. године, усвојен је приговор предлагача-овде тужиоца, те је утврђено да му је у предмету Привредног суда у Панчеву Ст. бр. 21/2010. године, повређено право на суђење у разумном року. Из наведеног решења произлази да је утврђено различно потраживање тужиоца у износу од 646.605,00 динара, те да је ненамирен за 100%. У моменту отварања стечајног поступка против стечајног дужника „ББ” из ..., исто је имало у целости друштвени капитал.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, а како је тужена у поднеску од 26.01.2021. године, признао у целости износ главног потраживања из тужбе а оспорио је потраживање законске затезне камате, првостепени суд је применом члана 348. став 1. Закона о парничном поступку, без даљег расправљања усвојио у целости тужбени захтев тужиоца за главно потраживање из тужбе, док је у погледу законске затезне камате на износ од 646.605,00 динара, досудио законску затезну камату почев од дана подношења тужбе (07.12.2020. године), па до исплате, јер је по оцени првостепеног суда тужена тада пала у доцњу, док је за период од 19.02.2010. године, па до 07.12.2020. године, првостепени суд одбио тужбени захтев тужиоца, као неоснован.

Оцењујући наводе жалбе тужене, Апелациони суд у Београду је нашао да је првостепени суд на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, правилно применио наведену одредбу ЗПП-а, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Наиме, одредбом члана 348. став 1. ЗПП-а, прописано је да ако тужени до закључења главне расправе призна тужбени захтев, суд ће без даљег расправљања да донесе пресуду којом усваја тужбени захтев (пресуда на основу признања).

У конкретном случају, тужена је у одговору на тужбу од 18.01.2021. године, на

који се тужилачка страна изјаснила поднеском од 05.02.2021. године, оспорила тужбени захтев, опреза ради, док је у поднеску од 26.01.2021. године, признала у целости износ главног потраживања из тужбе, а оспорила потраживање законске затезне камате. Како законски заступник тужене није приступио на рочиште за главну расправу дана 25.03.2021. године, правилно је првостепени суд, у смислу члана 348. став 1. ЗПП-а, одлучио као у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

Неосновани су наводи жалбе тужене да се тужиоцу поновним досуђивањем законске затезне камате на утврђени износ потраживања, практично омогућава наплата камате на камату, што је недозвољено, јер досуђени износ представља висину неисплаћеног потраживања тужиоца утврђеног у предметном стечајном поступку, које се састоји од износа неисплаћених зарада тужиоца и од законске затезне камате на те зараде која је обрачуната до момента отварања стечаја и призната истом као потраживање од стране стечајног управника. Међутим, тужилац има право на исплату законске затезне камате на цео досуђени износ накнаде материјалне штете, јер се у поступку за накнаду имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року (што је један од захтева за правично задовољење, сходно одредбама члана 32. Закона о заштити права на суђење у разумном року), ради о другачијем захтеву него што је то потраживање тужиоца, као стечајног повериоца, у стечајном поступку о чијем потраживању се у том поступку одлучује по одредбама Закона о стечају. Наиме, основ потраживања у стечајном поступку је дуг из уговорног односа који произилази из уговора о раду стечајног повериоца са стечајним дужником, привредним друштвом које је било његов послодавац, а који дуг је настао због неисплаћивања зараде тужиоцу и услед потраживања законских затезних камата на неисплаћене зараде, до момента отварања стечајног поступка. Насупрот томе, основ потраживања у споровима за накнаду имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року није дуг из стечајног поступка, већ накнада имовинске штете, као потпуно ново потраживање које сада није усмерено према стечајном дужнику, већ према Републици Србији, која је објективно одговорна за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року, сходно одредби члана 31 став 3 наведеног закона. Наиме, решењем Привредног суда у Панчеву, утврђено је да је тужиоцу повређено право на суђење у разумном року, те да је услед тога претрпео имовинску штету. Европски суд за људска права у пресуди од 15.01.2008. године, у предмету Качапор и др. против Србије, по представи бр. 2269/06 и Уставни суд Републике Србије у одлуци Уж бр. 2430/17 од 24.12.2018. године, сматрају да тужиоцима у тим споровима припада накнада у висини износа потраживања утврђених у стечајном поступку, односно у висини износа које због дугог трајања поступка нису могли да наплате у стечајном поступку. По мишљењу Апелационог суда несумњиво произлази да се потраживање у спору за накнаду имовинске штете мора третирати као ново потраживање у односу на утврђено потраживање неисплаћених зарада у стечајном поступку, са законском затезном каматом на исте зараде, од потраживања накнаде штете у овом поступку, на које тужилац има право на да захтева камату. Из наведеног разлога и по налажењу Апелационог суда, затезна камата на досуђени износ накнаде материјалне штете у овим споровима може да се досуди само на целокупан износ штете.

Применом члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку, потврђена је и

одлука о трошковима парничног поступка, јер је иста донета правилном применом одредби члана 153. став 3. ЗПП, а које трошкове чине потребни издаци тужиоца за вођење ове парнице, који су одмерени према важећој Адвокатској и Таксеној тарифи у складу са вредношћу предмета спора, са којим је тужилац успео.

Оцењујући наводе жалбе тужене, овај суд је нашао да су исти неосновани и да је првостепени суд правилно одмерио висину парничних трошкова признајући тужиоцу парничне трошкове и за састав образложеног поднеска од 05.02.2021. године, у висини од 9.000,00 динара.

Наиме, противно жалбеним наводима, првостепени суд је правилном применом одредби чл. 150, 153 и 154 ЗПП и Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката тужиоцу досудио оне трошкове који су били нужни за вођење ове парнице, а које тужена сматра спорним искључиво у погледу накнаде досуђене за састав поднеска од 05.02.2021. године. Међутим, из стања у списима следи да је тужена својим одговором на тужбу истицала, како процесне, тако и материјално-правне приговоре, те спорила основ потраживања законске затезне камате, тако да је у складу са предвиђеним процесним правима тужилац био овлашћен да поднеском, предатим суду у смислу одредбе члана 98. став 5. ЗПП, правно образложено коментарише разлоге истакнуте од стране тужене.

Применом члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован, јер тужена није успела са жалбом.

**Председник већа-судија
Зорица Ђаковић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

А.Ј.П.С.

Д-на:

Предмет доставити Основном суду у Смедереву